

чи розуміють вони, що в світі відбувається, чи розуміють, чому й за що я пішов воювати. Я багатьох наших хлопців питаю, хто з них і за що воює, – мені стали вкрай важливі ці світоглядні речі. З приводу зміни моральних орієнтирів можу сказати, що у мене все з моральними орієнтирами нормально (усміхається), я людина толерантна й відкрита. Але щодо ненависті до клятої русні, то так, ненависть існує. Хоча в мене багато родичів залишилось там. Брат мені на початку війни звідти казав, мовляв, не панікуй, зараз за три дні ми вас звільнимо, і заживете як люди... З тих пір у мене зв'язок з ним обірвався, та й з усіма російськими родичами. Хоча в мене є там друзі, котрі вболівають за Україну. Я за них теж переживаю, дуже хотів би, аби вони звідти виїхали... Про мистецькі орієнтири – мені подобається все, що нині відбувається в нашому культурному просторі. Подобається співпраця наших митців з європейськими. Українську культуру я став сприймати більше в контексті світової. Гадаю, що Україна нині входить в епоху Відродження – я навіть поділив його на окремі періоди (усміхається). 2014 рік – це раннє українське Відродження. Потім воно було «середнім». Зараз воно «високе». А згодом буде... героїчне – після нашої Перемоги.

4. Ще коли я був студентом, мене вразив фільм «Плем'я», хоча він дещо важкий для сприйняття. Пам'ятаю, як з друзями ходили на фільм «Поводир». Я цю стрічку пам'ятаю в деталях. Вона і моїм друзям сподобалась. Яскраве враження – стрічка «Безславні кріпаки» про Тараса Шевченка. На мій погляд, це сильна сучасна комедія. Багато фільмів, які виходять, я, на жаль, не бачу – просто не маю часу, аби спокійно подивитися. Слухаю, коли хтось із моїх друзів розмовляє про українське кіно, намагаюся запам'ятовувати назви. От фільм «Дике поле» за Сергієм Жаданом подивився би з охотою, але ще теж руки не дійшли. Тобто, у мене ще все попереду.

5. Після закінчення війни найперше поїду у Крим, аби там з друзями в компанії заспівати гучно-гучно «То моє море» – ось така у мене мрія. Якщо ж казати про якусь конкретнішу діяльність, то в мене багато планів. Але не хочу про них розповідати, бо зараз я військовий, і маю зробити все, щоб війна скінчилася. Вірю, що в Україні після перемоги буде багато можливостей – у всіх. Однак, тепер треба триматись, стояти і вистояти... 2023 року буде Перемога – я в цьому абсолютно певен.

6. Оптимізм... Можливо, ця риса у мене від мами. Вона мені казала, що, як би важко не було, – далі все одно буде добре. Головне – потрібно не скиглити, а приймати ситуацію, яка виникає, жити в ній і намагатись тут і зараз покращувати щось для людей, які коло тебе. Все буде добре – це те, що я зараз і друзям своїм, і всій Україні хочу сказати. Тому що в нас потужне військо українське. Це не тільки ЗСУ, це всі, хто допомагає нам сьогодні. Це волонтери, ті, хто допомагають коштами, всі, хто вірить в нас і в нашу Перемогу. Ми самі це бачимо, і весь світ вже це побачив і зрозумів, хто такі українці. Тому ми маємо позитивно дивитись у майбутнє. Та й іншого виходу у нас нема, інакше навіщо нам, українцям, жити (сміється).

Паша Лі загинув 34-річним

Актор Павло Лі.

Павло Лі (10 липня 1988, Євпаторія – 6 березня 2022, Ірпінь) – український актор театру і кіно, дубляжу, співак, композитор. Знімався у фільмах «Штольня» і «Тіні незабутих предків» Любомира Левицького, «Правило бою». У фільмі Ахтема Сеїтаблаєва «Мирний 21» про героїзм луганських прикордонників улітку 2014 року його персонаж на одному з допитів розповідає свою біографію: що батько в нього – кореець, мама – із Західної України, а сам він – гуцул, який народився в Євпаторії, чим збиває з пантелику того, хто допитує. А це, власне, біографія Павла. З дня вторгнення росії в Україну він став волонтером в Ірпені, допомагав людям з евакуацією (налагоджував процеси), координував збір і роздачу гуманітарної допомоги. Загинув 6 березня 2022 року, їдучи в цивільній машині з іншими волонтерами. Повернувши на одну з вулиць, авто потрапило під обстріл російських солдатів. Загибель Павла – це військовий злочин загарбників, оскільки він не був військовим. 6 червня 2022 року його нагородили орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Федінчик звернувся до росіян

Український актор Андрій Федінчик, який знімався в багатьох серіалах (головна роль, зокрема, в «Авантюрі на двох») і зіграв Олексу Савицького у фільмі «Крути 1918», нині воює в теробороні Збройних сил України. Актор звернувся до росіян та спробував їм донести, що їхня влада нахабно їм бреше. «Якщо вам досі розповідають про те, що тут росіяни рятують росіян від нацистів та фашистів, то я як головний нацист та фашист України, наполовину росіянин, який все життя розмовляє російською мовою та не чує жодного слова докору, скажу, що головний нацист та фашист в цій ситуації – це ваш керівник, який хворий. Якщо ваших чоловіків та синів змушують їхати сюди, то відмовляйтеся, виходьте на мітинги, бо це стосується не лише нас. Везтиму вас сюди з однією ціллю: убивати або помирати».